

Social-, Indenrigs- og Børneudvalget

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018 - 3293

Doknr.
583032

Dato
28-06-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 7. juni 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 488 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Trine Torp (SF).

Spørgsmål nr. 488:

”Ministeren nævnte på samrådet, at hun vil præsentere en ny model for at følge med i kommunernes praksis på centrale områder, og at den bl.a. skal omfatte en ny type undersøgelse til sikring af kontrol med kommunerne vedr. underretninger om børn, og at den samtidig skal give et mere retvisende billede af kvaliteten af kommunernes sagsbehandling.

Vil ministeren oplyse, hvad ministeren indtil videre har sat i værk mht. den nævnte model, og hvordan ministeren vil gribe opgaven an med at få et tilstrækkeligt grundlag til at kunne foretage en retvisende vurdering af, om udsatte børn og familier får den hjælp, de har brug for, om hjælpen har den tiltænkte effekt og om børnene og familierne selv oplever, at indsatsen virker?

Spørgsmålet stilles på baggrund af åbent samråd om underretninger om børn afholdt den 31. maj 2018 (besvarelse af samrådsspørgsmål N).”

Svar:

Jeg har både i forbindelse med de igangværende drøftelser af anbringelsesområdet og på samrådet om underretninger den 31. maj 2018 foreslået, at vi laver en ny model for løbende at følge med i kommunernes praksis.

Det kan ske ved, at Ankestyrelsen iværksætter en helt ny type undersøgelse, som skal sikre en løbende ”temperaturmåling” af kommunernes sagsbehandling på børneområdet.

Undersøgelsen vil omfatte et langt større antal sager end de nuværende praksisundersøgelser og skal sikre, at alle 98 kommuner får eftersat sager inden for en kortere årrække på få, udvalgte dele af sagsbehandlingen, der anses for at være de mest centrale sagsbehandlingsskridt for at sikre udsatte børn og unge den nødvendige sociale indsats. Det kan fx være den børnefaglige undersøgelse, børnesamtale, handleplan, inddragelse af barnet og familien og opfølgning på, om de iværksatte indsatser virker.

Hermed får vi et mere retvisende billede af kommunernes sagsbehandling på børneområdet og har bedre mulighed for at målrette fx task force og efteruddannelse mod de kommuner, der har det største behov.

Udover dette har jeg også foreslået at gøre det obligatorisk for kommunerne at indrette forebyggende foranstaltninger efter servicelovens § 11, så vi får et mere retvisende billede af, hvilke indsatser kommunerne iværksætter.

Begge dele er noget vi har drøftet i satspuljekredsen i forbindelse med drøftelserne om anbringelsesområdet, og er noget som jeg vil bringe videre ind i efterårets forhandlinger om satspuljen.

I forhold til den del af spørgsmålet, der handler om, hvordan jeg vil sikre viden om, hvorvidt den hjælp, børnene får, har den tiltænkte effekt, så har Børne- og Socialministeriet i de senere år gjort meget for at understøtte, at de indsatser og foranstaltninger, der iværksættes på børne- og socialområdet er baseret på solid viden om, hvad der virker. Det enkelte barn eller den unge skal have så effektiv social indsats som overhovedet muligt.

Via Metodeudbredelsesprogrammet har Socialstyrelsen siden 2012 eksempelvis arbejdet med at udbrede virksomme metoder og praksisser på området for udsatte børn og unge. Programmet bidrager til, at kommunerne i højere grad baserer sociale foranstaltninger på viden om, hvad der virker.

Foruden Metodeudbredelsesprogrammet på området for udsatte børn og unge har ministeriet udarbejdet en Strategi for udvikling af sociale indsatser, der indgår som en central del af ministeriets arbejde med vidensbaseret socialpolitik.

Derudover følger vi med regeringens 10 mål for social mobilitet generelt udviklingen på socialområdet. Målene skal netop være med til at synliggøre, om kommunernes indsatser over for bl.a. udsatte børn og unge virker og bidrager til, at de opnår samme muligheder for personlig udvikling, sundhed og et selvstændigt voksenliv som deres jævnaldrende. I Socialpolitisk Redegørelse gør ministeriet årligt status og ser på, om der har været fremdrift i målene. Målene giver også kommunerne en mulighed for at se nærmere på egne resultater på socialområdet og sammenligne sig og erfaringsudveksle med andre kommuner.

Arbejdet med at forbedre datagrundlaget på hele socialområdet er centralt for, at vi kan følge udviklingen, lave analyser og derigennem skabe viden om, hvad der virker. Vidensdagsordenen understøttes i den forbindelse med de analyser, som ministeriet løbende offentliggør. Analyserne kan blandt andet pege på, hvor der er behov for nye måder at gøre tingene på, fx ved at organisere og implementere indsatsen bedre eller samarbejde om indsatsen på tværs af myndigheder og forvaltninger.

Ministeriets fokus på at understøtte vidensbaseret socialpolitik forventes at bidrage til, at flere kommunale foranstaltninger efter serviceloven baseres på viden om, hvad der virker.

I forhold til barnets og familiens konkrete oplevelse af, om indsatsen virker, så er det ikke noget, vi kan belyse fra centralt hold ved statistik.

Det er derimod noget kommunerne har pligt til at sikre sig, når de løbende følger op på, om den foranstaltning, der er iværksat over for et barn eller en ung virker efter hensigten eller i forbindelse med det personrettede tilsyn med de børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet.

Kommunen skal følge op senest 3 måneder efter, at der er iværksat en foranstaltning over for et barn eller en ung, og i den forbindelse vurdere, om indsatsen er den rette

eller om den skal ændres, og handleplanen revideres i overensstemmelse hermed. Kommunen skal herefter foretage en sådan vurdering minimum hver 6. måned.

For børn eller unge, der er anbragt uden for hjemmet på et anbringelsessted, skal kommunen føre et personrettet tilsyn med barnet eller den unge minimum 2 gange årligt. Her skal kommunen følge op på, om den hjælp, der er iværksat, fortsat opfylder behovet hos barnet eller den unge, om anbringelsesstedet behandler det anbragte barn eller den unge hensigtsmæssigt i forhold til barnets eller den unges problemstillinger og behov, og om barnet eller den unge trives og udvikler sig positivt.

Med venlig hilsen
Mai Mercado